

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: O.N., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze, Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13.3.2014, č.j. KrÚ 18047/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 16.1.2014, č.j. OSA/P-1540/13-D/21, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), přičemž tohoto přestupku se měl dopustit žalobce tím, že dne 21.9.2013 okolo 15:17 hod. v obci Pardubice, na pozemní komunikaci ul. Hradecká, řídil

osobní vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích o 17km/h, a to i po zvážení možné odchylky měřicího zařízení. Za uvedené jednání mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Správní orgán nedoručoval písemnosti v přestupkovém řízení na adresu zmocněnce účastníka, přičemž ten uvedl jako svou doručovací adresu email: „X“, tedy nelze dovozovat účinky doručení fikcí u písemností, které byly takto údajně doručeny v přestupkovém řízení. Zmocněnci žalobce ani žádná emailová zpráva správního orgánu prvního stupně nebyla doručena, přičemž *„tyto zprávy nebyly odeslány z elektronické adresy elektronické podatelny, ale z osobního e-mailu R.T.“*. Navíc se zmocněnec nemohl o případné emailové zprávě ani dozvědět, neboť má vyhrazenou *„elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny spam filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoli z jiných adres“*. Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí dle ust. § 24 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, (dále jen „*správní řád*“), neboť tomuto musí předcházet uložení písemností dle ust. § 23 správního řádu. Okamžikem doručení rozhodnutí žalovaného byl den, kdy zmocněnec žalobce nahlédl do spisové dokumentace, žalovaný se o doručení rozhodnutí v souladu se správním řádem nepokusil. Žalobce namítl, že pokud zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemohl uplatnit *„relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce.“* Ten se nemohl vyjádřit k procesnímu ani hmotně právnímu postupu správního orgánu prvního stupně, neboť mu nebylo umožněno se seznámit se zněním rozhodnutí. Tím bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. To, že správní orgán prvního stupně zaslal rozhodnutí přímo žalobci, nemá vliv na běh procesně právních lhůt, navíc žalobce předpokládal, že rozhodnutí doručí správní orgán též zmocněnci, ani nebylo jeho povinností rozhodnutí zástupci předávat. Žalobce informoval svého zástupce telefonicky, zástupce reagoval podáním odvolání do neoznámeného rozhodnutí, přestože žalobce zaslal rozhodnutí svému zástupci poštou, pošta jej při doručování patrně *„ztratila“*, proto se *„s tímto jeho“* zástupce neseznámil. Dále žalobce namítl, že žalovaný nevyzval žalobce k doplnění podání odvolání, když správní orgán byl povinen vyzvat žalobce k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobce odkázal na konstantní soudní judikaturu, podle které je povinen správní orgán vyzvat k odstranění vad v případě, že odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod. Žalobce tedy očekával, že bude vyzván k doplnění odvolání, namísto toho odvolací orgán vydal překvapivě rozhodnutí. Žalobce dále očekával, že žalovaný zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které jednak nebylo doručeno a *„druhak“* (nejde o překlep, takto to bylo uvedeno přímo v žalobě - pozn. soudu) bylo vyhotoveno na základě *„zjevně neprokazatelného záznamu z měřicího zařízení“*. Proto žalobce považoval za nadbytečné v této fázi specifikovat odvolací důvody. Dále žalobce namítl, že z odborného posudku, který přiložil k žalobě, je patrné, že naměřená rychlost pohybu vozidla žalobce neodpovídá skutečné rychlosti pohybu vozidla žalobce, není zřejmé, zda skutečně bylo měřeno právě vozidlo řízené žalobcem. To bylo způsobeno postupem obsluhy měřicího zařízení vykonávaných v rozporu s návodem k obsluze. Z odborného posudku vyplývá, že obsluha měřicího zařízení nedodržela požadavek na ničím nerušený výhled na objekt měření, tedy mohlo dojít k odrazu paprsku od sloupu, který se nachází ve výhledu fotografie a tedy ke změření zcela jiného předmětu, např. jiného vozidla. Ve spisové dokumentaci neexistuje jakýkoli doklad, který by prokazoval, že obsluha měřicího zařízení byla proškolená. Žalobce dále odkázal na článek 11 písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160 ze dne 4.12.2009, ze kterého vyplývá povinnost proškolení příslušníků Policie ČR používajících při výkonu služby technické dokumentační

prostředky a dále na rozsudek NSS, č.j. 3As 29/2011-56, podle kterého je nutné doplnit důkazní řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, příp. i o další důkazy. K žalobě připojil písemnost označenou jako „odborný posudek“ ze dne 2.5.2014, podepsaný „vedoucím zpracovatelem“ Mgr. P. Š., DiS. a „zpracovatelem“ Bc. T. R. Konečně žalobce namítl, že správní orgán odmítl připustit zástupce žalobce k ústnímu jednání s odůvodněním, že plná moc, kterou zástupce předložil, byla jen prostou kopií plné moci, a tedy že zastoupení nebylo prokázáno. Pokud správní orgán shledal plnou moc za vadnou, měl postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu a pomoci podateli plné moci odstranit nedostatky a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil, a to včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl v průběhu přestupkového řízení nečinný, uplatnil námitky až v žalobě, čímž staví soud do pozice správního orgánu III. stupně. Odborný posudek nebyl vypracován znalcem, tedy osobou s odbornými a kvalifikačními předpoklady. Tento posudek jako listina se snaží jen „tvářit odborným dojmem“. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Žalobce podal repliku k vyjádření žalovaného, ve které setrval na svých námitkách uvedených v žalobě.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající

správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal

se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce (jak bude dále uvedeno), která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud by podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky (zejména ty, které zpochybňují doručování písemností správními orgány) nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 správního řádu). Pokud má žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží mu právě institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů. V projednávané věci však žalobce tyto námitky uplatnil až v žalobě, když v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani jednu z nich neuvedl. Navíc k žalobě přiložil výše zmíněný „odborný posudek“ zpracovaný po vydání žalovaného rozhodnutí, který obsahuje pochybnosti o změřené rychlosti žalobcem řízeného vozidla. K tomu soud uvádí následující skutečnosti:

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, ale přesunul je na „scénu“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když soudní řád správní (s.ř.s.) s účinností od 1.1.2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., Reforma českého soudnictví, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a

také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení neplatí zásada koncentrace řízení. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřílí munici“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Jak vyplývá ze správního spisu (zejména z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a dále i z žaloby a z její přílohy (tj. ze zmíněného „odborného posudku“), žalobce zpochybnil výsledky měření v podstatě až v žalobě, když její součástí učinil i zmíněný odborný posudek. V něm je tvrzeno, že obsluha měřicího zařízení postupovala v rozporu s návodem k obsluze, a že údajně změřená rychlost neodpovídala rychlosti vozidla obviněného. Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání (argumentace soudu viz

výše). Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „*paletu námitek*“, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla včetně zmíněného odborného posudku vyhotoveného až jako příloha k žalobě, neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru (argumentace viz výše). Žalobce si zřejmě neuvedomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Přehlédl zřejmě, že „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí „*nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91). Ostatně tomu odpovídá i ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., podle něhož v případě, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, vzniká soudu důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, a to i bez jednání. I z tohoto ustanovení s.ř.s. tedy vyplývá, že uplatnění principu plné jurisdikce nemůže mít za následek, že soudy ve správním soudnictví budou fungovat stejným způsobem jako správní orgány, že tedy budou provádět rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu. Nově prováděné dokazování ve správním soudnictví musí směřovat výlučně k usvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, přičemž ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Pokud jde o důkazy provedené již v rámci správního řízení, zde je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. (od principu revizního, vneseného do tohoto řízení § 78 odst. 2 s.ř.s., lze odhlédnout), který lze vyjádřit tak, že „*správní tribunál nemá být judex facti, a stížnost v tomto tribunálu jest opravný prostředek zkrácený o revisio in facto*“ (viz. Hácha, E., Slovník veřejného práva československého, sv. II., Polygrafia – Rudolf M. Rohrer – Brno, 1929, s. 851, srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). Soudní přezkum se v tomto řízení tedy omezuje pouze na revisio in jure. V případech, kdy „*soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, stanoví zákon v ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá pravidlo pro hodnocení důkazů jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo ke vzájemnému skloubení a provázání a soud nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v ust. § 78 odst. 5, 6 s.ř.s.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005 ve věci sp. zn. 5Afs 147/2004). Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tedy že soud ve správním soudnictví „*není správním tribunálem judex facti*“, jak již bylo výše

uvedeno, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, a to ve vztahu k námitce týkající se nesprávného zhodnocení skutkového stavu, v souvislosti s námitkou žalobce o postupu obsluhy měření v rozporu s návodem, s poukazem na žalobcem předložený jako příloha k žalobě „*odborný posudek*“.

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno a prokázáno jednak oznámením o přestupku sepsané policistou 21.9.2013, dále záznamem o přestupku s fotodokumentací žalobcem řízeného vozidla, přičemž z ní, jak uvedl správní orgán prvního stupně, „*jasně vyplývá, že měřené vozidlo jede osamoceně v levém jízdním pruhu. V pravém jízdním pruhu žádné vozidlo nejede, tudíž je záměna s jiným vozidlem vyloučena. Dle záměrného bodu – kříže, byl právě na toto vozidlo Škoda Octavia namířen silniční laserový rychloměr a bylo změřeno na vzdálenost 194,5 m.*“ Dále tato dokumentace obsahuje doplňující snímek s detailem registrační značky měřeného vozidla a osoby jeho řidiče, údaje o datech měření a naměřené rychlosti, typ vozidla, číslo snímku, registrační značka, výrobní číslo zařízení a místo měření. Dále je ve spisové dokumentaci obsažen ověřovací list z měřícího zařízení s platností do 27.8.2014, přičemž tento přístroj ověřil Český metrologický institut v Praze. Rovněž je ve spisu založen úřední záznam týkající se měřícího stanoviště a měřícího zařízení a další fotodokumentace, nejen vozidla, ale i osoby řidiče.

Krajský soud se shoduje s názorem žalovaného obsaženého v jeho rozhodnutí, podle něhož si správní orgán prvního stupně v předmětné věci za účelem objektivního posouzení jednání žalobce a následné právní kvalifikace tohoto jednání opatřil dostatek důkazů o tom, že právě žalobce svým jednáním skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu, naplnil, a že žalobci bylo zavinění předmětného přestupku dostatečně prokázáno, přičemž postup správního orgánu prvního stupně byl v souladu se zákonem. Uvedené podklady postačovaly pro závěry o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek, a to tím spíše za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). V daném případě nebylo možné ani aplikovat žalobcem uvedený rozsudek, č.j. 3As 29/2011-56, podle kterého bylo nutné doplnit důkazní řízení o výsledcích zasahujících policistů, když na rozdíl od uvedeného judikátu NSS byl skutkový stav daného případu zcela jiný, přičemž žalobce v průběhu přestupkového řízení neuvedl žádnou důvodnou námitku zpochybňující výsledky měření, tudíž nebylo nutné provádět důkaz výsledkem policistů. Rovněž ani neobstojí a není věcně správná námitka žalobce o tom, že měřící zařízení rovněž „*obsluhovala osoba neproškolená, a tedy k tomu neoprávněná*“. I kdyby policista obsluhoval měřící zařízení bez „*proškolení*“ z obsluhy měřícího zařízení, tak to samo o sobě bez dalšího neznamena, že by k takové činnosti nebyl oprávněn. Příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp.,

zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze nežení zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti nutno citovat i z rozsudku NSS ze dne 3.3.2011 č.j. 7 As 18/2011-54, dle kterého: „.....*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 5 As 110/2012-26).

Rovněž nebylo nutné provádět důkaz žalobcem předloženým „*odborným posudkem*“ a to vedle důvodů výše zmíněných, i z následujících:

V uvedeném „*odborném posudku*“, stejně tak jako v žalobě, je uvedena námitka, že dle posudku nebyl dodržen návod k obsluze (jednalo se o podmínku provádění měření, nerušený výhled na měřený úsek a tedy i měřené vozidlo, kdy dle snímku změřený tato podmínka nebyla dodržena, když sloupky v popředí snímku zakrývají výhled na celou komunikaci, po které se pohybovalo vozidlo obviněného). Jedná se tedy o námitku, kterou hojně žalobci zastoupení advokátem jmenovaným v záhlaví tohoto rozsudku v obdobných řízeních uplatňují („*náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy, v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát*“, srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31), přičemž se k ní zcela jasně vyjádřil opakovaně i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že pokud byla rychlost vozidla stěžovatelem rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenána vůbec není. Proto za účelem zjištění, zda lze aplikovat i tento již konstantní soudní judikaturou konstatovaný závěr na danou věc, soud z návodu k obsluze měřicího zařízení zjistil, že je aplikovatelný i v dané věci, neboť v dané věci byla rychlost vozidla řízeného žalobcem měřena systémem Micro DigiCam, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném rozsudkem Krajský soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci, ze dne 30.7.2012, č.j. 76/2011-24 a poté v rozsudku NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27, a to v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci. Oba tyto rozsudky se týkaly stejné námítky zpochybňující výsledek měření (zkreslení měření vnějšími vlivy, tj. např. sloupem nacházející se v blízkosti měřeného vozidla). Zmíněný krajský soud vycházel z odborného vyjádření ze dne 3.11.2010 firmy ATS-TELCOM Praha, a.s., tedy stejného dodavatele měřicího zařízení jako v dané věci (což soud zjistil z návodu k obsluze, předloženého žalovaným, přičemž nebylo nutné provádět dokazování, když se jednalo pouze o doplnění informace, potvrzující již existující, žalobcem nepopřené údaje vyplývající z listiny založené ve správním spisu, tj. z ověřovacího listu tohoto zařízení), ze kterého vyplynulo, že „*pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změřen*

rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“. Nejvyšší správní soud pak v cit. rozsudku vycházel z toho, že toto odborné vyjádření „*potvrzuje správnost naměřené rychlosti vozidla*“ a kasační stížnost zamítl. Zdejší krajský soud proto dospěl k tomu, že na daný případ bylo možné aplikovat závěr NSS o tom, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a „*správnost měření lze tedy považovat ze jednoznačně prokázanou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3 As 82/2012-27), přičemž nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci dalším dokazováním. V projednávané věci bylo možné aplikovat tento závěr, tedy jestliže nedošlo k chybě měření, tak nebylo možné zpochybnit výsledek měření pouze poukazem na nedodržení návodu k obsluze. Navíc, jak vyplývá z fotodokumentace založené ve správním spisu, záměrný kříž byl umístěn na vozidle řízeném žalobcem a pokud přístroj rychlost zaznamenal, tak důvodnost pochyb žalobce či zpracovatele „*odborného posudku*“ nebyla prokázána a soud považuje námitky žalobce zpochybňující měření rychlosti včetně tohoto posudku jen za účelové. Navíc zmíněný „*odborný posudek*“ z hlediska „*odbornosti*“ se ani náznakem neblíží hodnotě znaleckému posudku a jeho vypovídací schopnost je nulová. Obsahuje totiž pouze odpovědi na účelově položené otázky žalobcem, resp. jeho právním zástupcem, popis skutkového děje, fotografie a mapové podklady a vlastní posouzení. Toto posouzení poukazuje pouze na to, že na fotografii změřeni jsou vidět i sloupy, které částečně zakrývají výhled na komunikaci, po které se pohybovalo vozidlo žalobce, dále údaj z návodu k obsluze a vlastní závěr zahrnující i odpovědi na zcela účelově položené otázky zpracovateli posudku žalobcem. Zmíněný „*odborný posudek*“ obsahuje závěry, ke kterým by mohl dospět i ten, kdo se nepovažuje za „*odborníka*“ na měření rychlosti vozidel silničního provozu. Přece stěžejní konstatování jeho autorů o tom, že na pořízené fotografii z měření obsažené v záznamu o přestupku „*sloupy v popředí snímku zakrývají výhled na celou komunikaci, po které pohybovalo vozidlo obviněného, a tím i na jeho dráhu*“, a že „*obsluha měřicího zařízení postupovala v přímém rozporu s návodem k obsluze*“ podle kterého „*podmínkou provádění měření je nerušený výhled na měřený úsek a tedy i měřené vozidlo*“, by byl schopen vytvořit i laik. Téměř každý by jistě byl schopen na základě takového zjištění dospět k závěru o pochybnosti o výsledku měření. To však ještě neznamená, že v důsledku popsané situace naměřená rychlost neodpovídala skutečné rychlosti vozidla žalobce, jak bez odborné úvahy učinil zpracovatel posudku, na základě pouze účelové snahy právního zástupce žalobce (o vydání zrušujícího rozhodnutí, vrácení věci žalovanému, s další potřebou dokazování s následkem uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku, viz argumentace soudu výše včetně již existujícího hodnocení volby procesní strategie jmenovaným advokátem obsaženém v rozsudku NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31), aniž autoři posudku jako podklad použili i zmíněný návod k obsluze (ten totiž vůbec ani ke zpracování tohoto „*odborného díla*“ použit nebyl). „*Odborný posudek*“ je tak v podstatě laickou úvahou, účelově vytvořenou k prosazení zájmu žalobce. Na první pohled obsahuje obdobné údaje jako znalecké posudky, avšak jako důkazu schopným vyvrátit závěry správních orgánů o odpovědnosti žalobce za zmíněný přestupek jej použít nelze. Např. v části I. bylo uvedeno, že ke zpracování odborného posudku byly „*předány*“ jen tyto kopie „*spisové dokumentace*“: úřední záznam, záznam o přestupku (výstup z měřicího zařízení) a ověřovací list ČMI. Naproti tomu v části II. žalobce uvádí jako podklad, který ale nezahrnul do výčtu použitého „*spisového materiálu*“, návod k obsluze. Navíc zde není uvedeno, o jaký ze se to konkrétně jedná návod k obsluze, k jakému měřicímu zařízení, z kterých částí návodu k obsluze konkrétně zpracovatel posudku vycházel atd. Navíc se odborný posudek vůbec nevyjadřuje k té části návodu k obsluze, která se vztahuje na hodnocení vnějších vlivů na výsledky měření. A proto soud neprovedl důkaz tímto „*odborným posudkem*“ a nedospěl ani k závěru o

nutnosti provádět doplnění dokazování (navíc zpracovatel odborného posudku či žalobce ani neprokázali, v čem „odbornost“ posudku a jeho zpracovatelů spočívá, resp. neposkytnou konkrétní údaje o této odbornosti, které by potvrdily věrohodnost tohoto posudku). I kdyby se to však žalobci podařilo, tak v dané věci uvedený odborný posudek vůbec neobsahoval skutečnosti, které se týkají řešení otázky chyb měření. Jak soud již výše uvedl, v dané věci bylo možné aplikovat výše zmíněnou konstantní judikaturu NSS, tj. pokud dojde k chybnému měření, měřící zařízení měření vůbec neprovede (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, dále např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Pokud žalobce tvrdí, že v odvolání považoval za nadbytečné *"specifikovat odvolací důvody, neboť tyto považoval za jasně zřejmé"*, tak takové jeho „očekávání“ nemá oporu v platné právní úpravě a nemůže být důvodem pro „omluvu“ či „pochopení“ takového jednání žalobce. Jak bude dále uvedeno, žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obdržel a byl poučen o možnosti podání opravného prostředku, v tom případě platí zásada *„iura vigilantibus, non dormientibus prosunt“* („práva prospívají dbalým, nikoliv spícím – nedbalým“, anebo jinak: *„každý nechť si střeží svá práva sám“*). Ostatně tvrzení žalobce o zmíněném „očekávání“ je značně nevěrohodné, když námitky týkající se údajného chybného měření mohl zjistit až z posudku, který byl vypracován jako příloha žaloby, tedy po vydání žalovaného rozhodnutí. Jestliže uvedené odvolací důvody rozhodnutí o přestupku považoval žalobce za „jasně zřejmé“, tak bylo jen jeho pochybením, když je neuvedl v odvolání, včetně předložení zmíněného „odborného posudku“. Toto tvrzení žalobce neprokazuje legitimnost jeho očekávání, spíše jen vytváří pochybnosti o jeho neúčelovosti a o tom, zda takový postup spíše nevykazuje známky obstrukčního jednání (argumentace soudu viz výše).

Ostatní námitky, ty které se netýkají skutkového stavu věci, jsou procesního charakteru. K tomu soud uvádí, že ne každé procesní pochybení má za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí a musí nutně vést k jeho zrušení. Takže i kdyby byla některá z dalších námitek, se kterými se bude soud dále věcně zabývat, důvodná, v dané věci by nemusela být důvodem ke zrušení žalovaného rozhodnutí, jak soud dále uvede. Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách). Jak soud již výše uvedl a považuje za podstatné to zopakovat, v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, proto žaloba nemohla být úspěšná i z důvodů dalších, rovněž účelových námitek (zejména ty, které zpochybňují doručování písemností správními orgány), protože ty nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.

Námitky o údajném doručování písemností v rozporu se zákonem nebyly důvodné. Žalobce v části II. tvrdí, že „zprávy“ nebyly odeslány z elektronické adresy elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně, přičemž neuvádí o jakéže se to jednalo konkrétně

„zprávy“, a jakým způsobem byl konkrétně žalobce krácen na svých právech, tj. jak nedoručení konkrétní „zprávy“ z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně mělo či mohlo vliv na zcela jasný a prokázaný závěr správních orgánů o vině žalobce ze spáchání zmíněného přestupku (viz výše), tedy jaká konkrétní převratná tvrzení a relevantní a pozornosti hodné návrhy na důkazy zpochybňující vinu žalobce v důsledku takového postupu žalobce v přestupkovém řízení uplatnit nemohl. Pokud měl na mysli uvedený „odborný posudek“, tak ten prakticky význam žádný nemá a nemohl jej mít ani v přestupkovém řízení (viz výše). Navíc žalobce neuvedl argumentaci k jeho názoru o povinnosti odesílání těchto „zpráv“ výlučně z elektronické podatelny správního orgánu. Pokud měl na mysli ust. § 11 odst. 3 zák.č. 440/2004 Sb., kterým byl změněn zákon o elektronickém podpisu (zák. č. 227/2000 Sb.) a výklad tohoto ustanovení týkající se i odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny obsažený v rozsudku NSS č.j. 1 Ans 5/2010-172, tak je nutné konstatovat, že toto ustanovení bylo zákonem č. 167/2012 Sb. změněno a povinnost odesílat datové zprávy v něm správnímu orgánu již stanovena není. Podle názoru krajského soudu z platné právní úpravy týkající se doručování písemností účastníkům správního řízení (zejména ze správního řádu) nevyplývá, že když správní orgán doručuje na el. adresu udanou mu účastníkem řízení (§ 19 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „*správní řád*“), přičemž písemnost je opatřena zaručeným elektronickým podpisem (§ 11 odst. 3 zák. č. 227/2000 Sb.), tak že by v takovém případě byl jeho postup nezákonný a nebylo by možné v případě nepotvrzení převzetí písemnosti postupovat dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tedy doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Rovněž žalobce nevysvětlil, z jakého důvodu považoval za pravdivé své tvrzení o tom, že „zprávy „byly odesílány z osobního e-mailu pracovníka správního orgánu prvního stupně, R.T.“. Krajskému soudu je z jiných řízení vedených u tohoto soudu (sp. zn 52 A 80/2012) známo, že úřední osoba R.T. (ze správního orgánu prvního stupně) neodesílá datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem ze svého soukromého mailu (což ani nevyplývá ze správního spisu v projednávané věci), ale ze své úřední e-mailové schránky. Takový postup je v souladu s ust. § 18 odst. 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, z něhož mimo jiné vyplývá, že veřejnoprávní původce (tedy správní orgán prvního stupně v dané věci) může odesílat datové zprávy i jinými prostředky elektronické komunikace, pokud je veřejnoprávní původce připouští. Ze sdělení správního orgánu prvního stupně (Magistrát města Pardubic) ze dne 23.7.2014, čj. OSA/P-160/13-D, které soud obdržel v obdobné věci (vedené pod sp.zn 52 A 80/2013, přičemž toto sdělení včetně příslušné části v ní citované přílohy je obsaženo na čl. 56 soudního spisu v projednávané věci) vyplývá, že tento správní orgán takto postupoval, tedy ve Spisovém a skartačním řádu (čl. 7 bod 3 Směrnice magistrátu č. 11/2009) připustil odesílání datových zpráv jinými prostředky elektronické komunikace, tedy i e-mailem jmenované úřední osoby. Tento postup je navíc v souladu s ust. § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby. Pokud tedy žalobce tvrdí v žalobě, že zmocněnec žalobce (M.V.) se nemohl o zasílané zprávě dozvědět z důvodu, že „*má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny SPAM filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoliv z jiných adres*“, tak takové tvrzení, navíc nedoložené a neprokázané, považuje soud za irelevantní, účelové, navíc bez právního významu na posouzení odpovědnosti žalobce za uvedený přestupek, když navíc tato odpovědnost ani nemůže být zpochybněna námitkou jí se netýkající.

Krajskému soudu je z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. 52 A 60/2014) známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem

volí zmocněnci žalobců stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejším soudem řešených těchto věcí námátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle (viz výše uvedená argumentace s odkazem na rozsudky NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). Žalobce označil v žalobě za takto (elektronicky) doručovanou písemnost, tj. jeho slovy „zprávu“, „rozhodnutí žalovaného“, když zřejmě měl tedy na mysli rozhodnutí odvolacího orgánu. To však bylo řádně doručeno žalobci (jeho zástupci JUDr. Topolovi) dne 14.5.2014, jak vyplývá z doručanky založené ve správním spise. Pokud se týče rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, to nebylo doručeno, jak žalobce tvrdil, až okamžikem, kdy zmocněnec žalobce nahlédl do spisové dokumentace, ale bylo doručeno přímo žalobci, o čemž svědčí i doručenka založená ve správním spise, ostatně její fotokopii doložil i žalobce v žalobě. Je nesporné, že při doručování písemností správní orgány musí respektovat zákonná pravidla. Nesmí tedy zásadně své písemnosti doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pokud měl v dané době zmocněnec žalobce zpřístupněnou datovou schránku. Avšak ne každé porušení zákona má automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Judikatura totiž vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen „v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahové materiálnímu smyslu“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). Navzdory vyloučení fikce doručení ve výše zmíněných situacích (např. rozsudek NSS, č.j. 4As 6/2013-28) platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Neplatnosti doručení se tudíž „nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, dále např. rozsudek téhož soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 8As 31/2011-88 či rozsudek NSS č.j. 1As 90/2010-95). V dané věci tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno přímo žalobci, ten měl možnost využít opravného prostředku, což také učinil, takže nemohl být krácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s.r.s.). Ostatně, pokud by nebyl žalobce s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně seznámen, tak by logicky nemohl ani proti němu podat odvolání. A to podal. Krajský soud neuvěřil poněkud „lacinému“ a nepodloženému tvrzení žalobce, a považoval je za účelové, že „žalobce předpokládal, že rozhodnutí doručí správní orgán též zmocněnci, ani nebylo povinností rozhodnutí zástupci předávat“ a to údajně dle „jejich původní dohody vycházející z postupu veřejné zprávy předjímaného zákonem“ a že „obviněný však i přes to informoval

svého zástupce telefonicky o tom, že mu došlo nějaké rozhodnutí, načež zástupce reagoval tak, že podal odvolání do neoznámeného rozhodnutí a požádal správní orgán o zaslání rozhodnutí na elektronickou adresu“. Navíc není pravdou, že toto rozhodnutí nebylo oznámeno zmocněnci žalobce, protože i v tomto případě postupoval správní orgán výše uvedeným postupem a doručoval rozhodnutí zmocněnci žalobce (zástupci žalobce) v souladu s platnou právní úpravou (§ 19 správního řádu). O tom svědčí i doručka založená ve správním spise, podle níž bylo toto rozhodnutí doručeno zmocněnci fikcí, po předchozím neúspěšném pokusu o doručení elektronicky na e-mailovou adresu zmocněnce (k tomuto doručování viz argumentace soudu výše). V tomto případě tedy ani neobstojí námitka porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu „*práva na dvouinstančnost řízení*“, tedy argumentace žalobce o tom, že zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí, a že tedy nemohl uplatnit „*relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce*“.

Jako nedůvodnou posoudil krajský soud i námitku týkající se posouzení odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které žalobce označil výslovně jako „*blanketní*“. To, že účastník správního řízení označí podání jako „*blanketní*“, z něj ještě blanketní podání nečiní (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2.11.2011, č.j. 5Ca 298/2008-52, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 3/2013 pod č. 2766). Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Toto ustanovení správního řádu tak jednoznačně cílí na poskytnutí pomoci účastníku řízení tam, kde je jí třeba, tedy na případ, kdy si účastník řízení není vědom, že jeho podání trpí nedostatky, které je třeba zhojit. Jinak řečeno, význam citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, aby byl řádně poučen o nutnosti oprav vad podání takový účastník, o němž nelze s ohledem na veškeré okolnosti věci s jistotou konstatovat, že si je vědom toho, že podání má být doplněno, a v jakém směru má být doplněno. Co se týče žalobcem uvedené judikatury NSS a judikatury podepsaného soudu (zejména rozsudek ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb., Sbírky rozhodnutí NSS, na který žalobce odkazoval), je nutné poznamenat, že je třeba vždy vycházet z konkrétních skutkových okolností případu. Krajský soud nemůže přijmout žalobcem předestřený zjednodušený postup, který absenci zamýšlených odvolacích důvodů v odvolání bez dalšího spojuje s povinností správního orgánu stanovit odvolateli lhůtu k doplnění odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Uvedená judikatura se týká odlišné procesní situace, kdy žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán na tuto žádost žalobce nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání žalobce, aniž by bylo doplněno. V projednávané věci však se o takovou situaci nejednalo. Naopak, žalobce v dané věci sám „*považoval za nadbytečné v této fázi specifikovat odvolací důvody, neboť tyto považoval za jasně zřejmé*“, jak sám tvrdil v žalobě. Žalobce tak jen bezdůvodně a bez právního důvodu, bez legitimního očekávání (argumentace soudu viz výše) podal odvolání, přičemž si na rozdíl od situace řešení v ust. § 37 odst. 3 správního řádu a ve zmíněném judikátu dle § 37 odst. 3 správního řádu projevil vůli podat odvolání bez odvolacích námitek a spoléhal se na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zruší žalovaný. Což ostatně by žalovaný jako odvolací orgán mohl, tuto možnost mu dává ust. § 89 odst. 2 a § 90 odst. 1 správního řádu. Tvzení žalobce o tomto „*očekávaném*“ postupu odvolacího orgánu z důvodu údajného nedoručení rozhodnutí napadeného odvoláním a dále z důvodu vydání rozhodnutí o přestupku na základě „*zjevně neprokazatelného záznamu z měřicího zařízení*“ je nepravdivé a účelové, přičemž svědčí spíše o obstrukčním jednání žalobce, ostatně je typické pro věci zastupované zástupcem žalobce v tomto soudním řízení. Lze dokonce (při znalosti zmocněnce a právního zástupce žalobce uvedené judikatury)

úspěšně pochybovat o tom, že tvrzení o nadbytečnosti specifikace odvolacích důvodů bylo myšleno a použito v žalobě vážně a pravdivě. Jednak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno žalobci bylo (jak soud již uvedl výše) a dále je otázkou, na základě jakých podkladů a z kterých konkrétních skutečností dospěl v té době ke svému přesvědčení o „zjevně neprokazatelném záznamu z měřicího zařízení“, když se s podklady pro vydání rozhodnutí dle spisové dokumentace ani neseznámil, přičemž naopak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývají zcela přesvědčivé, podrobné a právně relevantní podklady pro vyvození závěru o jeho odpovědnosti za zmíněný přestupek (soud považuje za nadbytečné z tohoto rozhodnutí na tomto místě opisovat podrobnosti týkající se záznamu o přestupku, ověřovacího listu měřicího zařízení a úředního záznamu).

Nedůvodná je i poslední námitka žalobce o tom, že bylo vedeno nezákonně ústní jednání v nepřítomnosti zástupce žalobce, když správní orgán „odmítl připustit zástupce žalobce k ústnímu jednání s odůvodněním, že plná moc, kterou zástupce předložil, byla prostou kopií (scanem) plné moci, a tedy že zastoupení nebylo prokázáno“. Uvedenou otázkou se zabýval i správní orgán prvního stupně, který k tomu uvedl následující závěr:

„Dne 15.1.2014 v 9:00 hodin se dostavila ve věci obviněného O.N. – M.V., nar. „X“, byt. „X“ s tím, že jde zastupovat shora jmenovaného v ústním jednání, které bylo na tento termín nařízeno.

Za tím účelem správnímu orgánu uvedla, že plná moc by měla být na podatelně Magistrátu města Pardubic, nám. Republiky. Tuto informaci pracovník správního orgánu osobně prověřil, bylo zjištěno, že dnes a ani včerejšího dne nebyla na podatelnu žádná plná moc doručena. Dále uvedla, že plná moc byla zaslána do DS Magistrátu města Pardubic, tato informace opět ověřena a bylo zjištěno, že plná moc byla skutečně do DS zaslána dne 15.1.2014 v čase 00:40 hodin a to přímo M.V.. Jedná se tedy o kopii (scan) plné moci ze dne 16.12.2013, kterou ji obviněný O.N. zmocnil k zastupování ve správním řízení vedeného pod č.j. 1540/13-D.

Obviněný se k ústnímu jednání nedostavil a ani se řádně neomluvil (není tedy možné prohlášení o zplnomocnění do protokolu). K plné moci správní orgán uvádí, že nemá náležitou formu – jedná se o prostou kopii (scan). Plná moc je úkonem 3. osoby, nikoli toho, kdo činí podání prostřednictvím informačního systému datových schránek/el. podáním opatřeným zaručeným el. podpisem. Toto představuje vadu podání, která má za následek, že správní orgán tuto plnou moc nemůže ve stávající podobě akceptovat, a proto ani s přítomnou M.V. dnes provést ústní jednání.

Obviněný z přestupku O.N. se k ústnímu jednání dne 15.1.2014 v 9:00 hodin bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán, když předvolání mu bylo doručeno dne 6.12.2013 (osobně převzal). Proto bylo v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích přistoupeno k projednání přestupku bez přítomnosti obviněného.“

Na tomto postupu neshledává krajský soud nic nezákonného, když naopak způsob, jakým byla zaslána kopie plné moci správního orgánu prvního stupně s přihlédnutím k argumentaci stejného právního zástupce jako v řízení o této žalobě v jiných obdobných případech vedených u zdejšího soudu (kdy právní zástupce žalobce namítá, že taková plná moc musí být úředně ověřena), lze vyvodit znaky obstrukčního jednání. Navíc žalobce ve správním řízení (tedy zejména v odvolání) a ani v žalobě neuvedl, co konkrétně zmocněnkyně

M.V. by za účelem vyvrácení závěru správního orgánu o vině žalobce „*pozoruhodného*“ a „*odborného*“ za účelem účinné ochrany práv žalobce u jednání uvedla. Jedinou konkrétní věcnou námitku totiž mohl žalobce zjistit až ze zmíněného „*odborného posudku*“, který v době rozhodování a jednání správního orgánu prvního stupně neměl žalobce k dispozici (ač mít mohl a bezdůvodně, účelově se snaží pokračovat ve správním řízení prostřednictvím správního soudnictví, kdy soud považuje zřejmě za další správní orgán). Žalobce tedy neprokázal, že i kdyby došlo k procesnímu pochybení ve světle této jeho námitky, že by rozhodnutí správního orgánu bylo pro něj příznivější, tedy že by nemohl být uznán odpovědným ze spáchání zmíněného přestupku (argumentace soudu o vlivu procesních vad na zákonnost žalovaného rozhodnutí a o zcela jasném a nepochybném prokázání viny žalobce viz výše).

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. září 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vladimíra Píchová